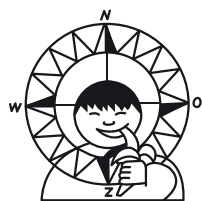

Lynn wil héél graag een zusje en stelt daarom voor om met een klasgenoot van huis en leven te 'wisselen'. Ze ruilt voor vier weken met Dylan, die tot vorig jaar in Argentinië woonde. Zijn vader is daar nog steeds, maar Dylan woont nu samen met zijn moeder en twee zusjes in een bovenhuis. Het staat niet ver van Lynns huis, dat veel luxer is.

Dan ontdekt Lynn onder Dylans bed een mysterieuze koffer waarop NIET OPENEN staat. En niet lang daarna vertelt Dylan aan Lynn dat haar broer ineens hele vreemde dingen doet. Wat zou er aan de hand zijn?

ISBN 978 90 5116 801 3

9 789051 168013

Hieke van der Werff

TIENER RUIL

met illustraties van
Renske de Kinkelder

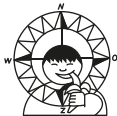
De Vier Windstreken

Voor Elien

TIENER RUIL

Tekst van
Hieke van der Werff

met illustraties van
Renske de Kinkelder

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2020 De Vier Windstreken, Rijswijk

© 2020 Tekst van Hieke van der Werff

© 2020 Illustraties van Renske de Kinkelder

Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland

NUR 273, 274 / ISBN 978 90 5116 801 3

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan ook
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

DAG 26

Ik zit op bed met mijn hoofd tussen mijn handen. Ik druk hard tegen mijn slapen, alsof ze er zo een goed idee uit zouden kunnen persen. Was dat maar waar. Het is één kolkende massa in mijn hoofd. Wat is er nu waar? Wie moet ik geloven? Moet ik hem aangeven? Naar de politie stappen? 'Hallo... ik wil aangifte doen...' Nee, dat kan ik niet maken. En ik kan het ook nog steeds niet geloven. Heeft Dylan echt tegen mij gelogen? Ik vind dat helemaal niets voor hem. Maar de geheimen in zijn koffer spreken boekdelen! Ik moet het aan iemand vertellen die wel weet wat ik moet doen. Juf Merel! Mijn liefste en gekste juf ooit. Die meteen 'Goed plan!' zei, toen ik riep dat ik wel eens met iemand van huis zou willen ruilen. Ja, natuurlijk, zij! Maar... o nee, het is herfstvakantie en ze vertelde dat ze op vakantie ging. Ik zucht. Zal ik het aan zijn moeder vertellen? Nee, dat durf ik niet, want ik weet het niet zeker.

Ik besluit om eerst naar mijn eigen huis te gaan. Daar eerst eens kijken of er echt geld in dat ene boek zit. Ik kijk nog één keer in de koffer, klap hem dicht en schuif hem onder zijn bed. Ik ben blij dat Sofie met Esma en Kiki naar de stad is. Ik hol de paar honderd meter naar mijn eigen huis. En hoop dat al mijn klasgenootjes op vakantie zijn of op hun telefoon zitten. Want ik overtreed wel regel 3: *Je mag de vier ruilweken niet naar je eigen huis. Als je dat doet, is het voorbij!*

Zodra ik mijn straat inloop, kijk ik extra goed om me heen. Staat de buurman misschien zijn auto te wassen? Loopt er iemand zijn hond uit te laten? Gelukkig heeft onze straat aan

beide kanten maar zes grote huizen, steeds twee aan elkaar vast. En ze hebben allemaal hoge heggen voor, zodat niemand naar binnen kan gluren. Wij wonen in het derde huis. Ik zie niemand en spurt naar onze tuin. Ik verdwijn achter de hoge heg. Aan de zijkant van de tuin staat een rij dikke coniferen als trouwe schildwachten. De burens kunnen me daardoor niet zien. Ik weet dat er niemand bij mij thuis is, want ze zijn de hele week op vakantie. Stiekem had ik de dag van de ruil de sleutel van de achterdeur bij me gestoken. Ik klim op de klinker en vandaar op het dak van de garage. Op handen en knieën kruip ik over het dak en spring onze tuin in. Ik blijf even staan en luister. Geen enkel geluidje. Hé, waar hebben ze trouwens Does gelaten? Daar had ik nog niet aan gedacht. Naar een hondenpension? Of zou ze bij oma zijn? Voorzichtig doe ik de achterdeur open, veeg mijn voeten en sluip door de gang. Bij de kamerdeur blijf ik staan, kijk rond en snuif de lucht op. Wat is het vreemd en tegelijk fantastisch om weer thuis te zijn. Aan de kapstok zie ik mijn rode winterjas hangen en ik pak hem vast. Thuis! Ik ben even alle problemen vergeten. Mijn barbies! Die moet ik eerst even zien. Ik zeg dat zelfs niet tegen mijn beste vriendinnen, maar ik speel er nog steeds mee; ik speel mijn eigen *Goede Tijden, Slechte Tijden*. Zachtjes loop ik de trap op en ga mijn kamer in. Glimlachend kijk ik rond. Al mijn spulletjes zijn er nog. Mijn bureau met mijn computer, mijn speelgoed, mijn spelletjes, mijn sieraden, mijn rommeltjes en al mijn boeken.

Ik trek het lange gordijn opzij dat rechts achterin dwars door mijn kamer loopt. Daarachter liggen mijn sportspullen, skates en skateboard en bevindt zich mijn wereld van de barbies! Ik

heb ongeveer twintig poppen, een huis van twee verdiepingen met een tuin, een bus, een auto met open dak en een bakkerij met een paar stoeltjes. Mijn hart maakt een sprongetje. Ik zou zo verder willen gaan met mijn eigen soap. Maar vrijwel meteen zie ik dat Dylan eraan heeft gezeten. Jakkies! Hij heeft mijn soap om zeep geholpen! Het verhaal klopt niet meer. Want pop Lynn staat niet meer in de winkel te wachten totdat Marc langskomt. Waar is ze? Ik zie haar achterin, in de auto. Niet naast Marc, maar naast Ben! De enige jongenspop die zo'n gebronsde huidskleur als Dylan heeft en ook van dat mooie donkere haar. Zou hij weten dat ik dat blonde meisje ben? Waarom heeft hij dat gedaan? Jongens spelen toch nooit met barbies! Ik bekijk alles een poosje. Ook Anna en Ries zijn verplaatst. Ieee! Ze staan in een innige omhelzing! Ik moet toch even lachen en doe dan het gordijn dicht. Op de trap naar beneden voel ik ineens hoe erg ik iedereen mis. Wat is het hier kaal zonder mijn vader, zonder Ries, Does en mijn moeder. Kom op, Lynn, nog maar een paar dagen. Doe waar je voor kwam! Ik ga naar de woonkamer en loop gebukt naar de boekenkast, zodat niemand mij vanaf buiten kan zien. Ik kijk omhoog en zoek de titel van dat ene boek. Hundertwasser had hij gezegd, een beroemd architect. Zodra ik het boek zie staan, klim ik zo snel mogelijk op een stoel en gris het er weg. Ik plof op de grond en sla het open. Mijn hart bonkt als een gek. Ik schrik. Er zit inderdaad een stapel bankbiljetten in, briefjes van tien, twintig en vijftig. Ik tel in totaal 420 euro. Wat veel geld! Dat is dus echt waar! Ik weet alleen nog steeds niet wat ik moet denken. Moet ik Dylan geloven? Of heeft hij mij juist in de maling genomen?

Ik stop het geld terug en zet het boek weg. Langzaam slenter ik door de kamer. Mijn vingers strelen de tafel. Wat heb ik dit allemaal gemist. De mooie houten tafel en de zachte, verende stoelen, de fijne zitbank en de grote televisie, het rode vloerkleed, de gezellige lampen. Ik ga languit op de bank liggen en denk terug aan het allereerste begin. Dat was niet dag 1 van de ruil, maar dag min 8, acht dagen voor de ruil. Het moment dat ik zo nodig weer iets moest roepen, voordat ik er goed over nagedacht had.

DAG MIN 8

We hebben naar een aflevering van de serie *Puberruil* gekeken. Ik strek mijn armen. 'Ik zou ook wel willen ruilen!' roep ik hard door de klas. 'Met één van jullie!' Ik kijk vooral naar één van mijn vriendinnen. Anna heeft een zusje van drie jaar. Een heel grappig kind, dat thuis vaak zingt en dan haar moeders schoenen met hakken aandoet. Zo'n zusje zou ik ook wel willen. Mijn broer Ries is al dertien. We doen haast niets meer samen. Ja, op vrijdagavond met zijn allen voor de buis en één keer in de twee, drie weken met zijn vieren uit eten. Dat is het zo'n beetje. En soms gaan we samen met Does naar het hondenveldje in het plantsoen. Maar Does is zijn hond, dus hij wil meestal alleen met haar op stap. Sinds Ries een brugpieper is, ben ik volgens hem een krielaardappeltje. Juf Merel kijkt me lachend aan, op een manier zoals zij alleen kan: een twinkeling in haar groene ogen met één wenkbrauw als vraagteken erboven. Die zegt me dat ik weer iets heel ondoordacht roep. 'Goed plan, Lynn,' zegt ze. 'Maar... op televisie wordt het heel erg opgeleukt met allerlei opdrachten.' 'Nou, ik wil het ook wel zonder leuke opdrachten,' zeg ik stoer. 'En een weekje is wel erg kort,' daagt juf Merel me uit. 'Ik wil wel drie of vier weken ruilen!' roep ik. 'Graag!' 'Ik ook!' roepen er nog meer. 'Waarom?' vraagt de juf.

De een wil een tijdje zonder bemoeizuchtige moeder, de ander wil graag in een gezin met een vader of met huisdieren of met elke week pizza, en ik... ik wil graag een zusje. En mijn moeder een tijdje niet zien. Maar dat zeg ik niet.

‘Oké!’ zegt de juf. ‘Overleggen jullie dit weekend thuis of het mag, dan kunnen we maandag loten wie dit echt gaan doen. Vier weken! Vanaf volgend weekend tot en met...’ ze kijkt in haar agenda, ‘... tot en met de herfstvakantie. Ik eis dan wel dat je een dagboek bijhoudt. Maken we er een project van. Als het goed bevalt, kunnen we het later misschien nog een keer doen.’

Het hek is van de dam. Iedereen kijkt rond met wie ze zouden willen ruilen. Sommigen scheppen op over wat er thuis voor bijzonders bij hen is. Anna en ik geven elkaar een high five. Zij mag Ries nogal graag, dus zij wil ook wel met mij ruilen. De jongens morren dat ze alleen met een jongen willen ruilen. ‘Nee,’ zegt juf Merel beslist. ‘Het lot bepaalt wie met wie ruilt.’ ‘Mijn moeder is wel streng, hoor,’ waarschuwt ik Anna. ‘En altijd druk. Ze is thuis altijd bezig voor haar werk en nu is ze ook nog een blog begonnen.’

‘Waarover?’

‘Over gezond eten. Geen koekjes met suiker meer, geen cola en wel drie keer per week vegetarisch eten.’

Ik zie Anna bedenkelijk kijken. Zij is gek op cola en vooral op koekjes. Wat ben ik weer dom bezig.

‘Maar ze heeft wel andere sùperlekkere koekjes, hoor,’ zeg ik gauw. ‘Met kokos! En de nepkip smaakt als echte.’ Anna moet zich niet gaan bedenken. ‘En we hebben de trampoline, hè?’ Weet ik nog meer lokkertjes te bedenken? ‘En een coole broer met leuke vrienden!’ Ik knipoog.

Anna knikt. Ik zie aan de blik in haar ogen dat het gevaar geweken is.

Laaiend enthousiast kom ik thuis en storm door de gang. ‘Mam! Mag ik vier weken met iemand van mijn klas van huis ruilen?’

‘Nu even niet!’ klinkt het vanuit de keuken. ‘Ik ben een nieuw gerecht voor mijn blog aan het maken!’

Ik ren door naar de kamer. Misschien is papa wel thuis. Hij heeft altijd wisselende werktijden in het ziekenhuis. ‘Pap!’

Er klinkt geen antwoord. Pas bij het eten kan ik erover beginnen. Mijn vader hoort het glimlachend aan. ‘Leerzaam,’ vindt hij. Mijn moeder krijgt een diepe frons in haar voorhoofd. Dat is geen goed teken.

‘Wie doen ermee? Ook die twee meisjes die hele dagen lopen te snoepen?’

‘Dat is toch juist leuk, mam! Kun je ze veel over gezondheid leren.’ Soms ben ik wel slim, vind ik zelf. ‘Test je je blog op zo’n meisje uit.’ Ik knipoog naar mijn vader.

‘En je hebt toch ook die ene lastige jongen in de klas, die vorig jaar altijd op de gang zat? Die wil ik hier niet!’

‘Maar dat lag vooral aan de meester. Die zat altijd te dreigen. Bij juf Merel gaat het heel goed. En hij moet zich hier in huis aan onze regels houden.’

Mijn moeder kijkt al tevredener; de frons ebt weg. ‘Oké. Hoeveel kinderen doen ermee aan de loting?’

‘Ik denk bijna iedereen.’

Maar dat is een vergissing. Na het weekend blijken er nog maar vier meisjes en twee jongens te willen en te mogen. Een tsunami van smoesjes rolt er door de klas. Wat een flauwerds! Maar ik hou mijn mond, want het vergroot wel mijn kansen.

Anna en ik geven elkaar opnieuw een high five. We hopen allebei de gelukkige te zijn. Juf Merel trekt het eerste lootje uit een doos.

‘Lynn!’ zegt ze vrolijk. ‘Nou, dat vind ik wel terecht. Het was jouw idee!’

Ik vlieg als een katapult van mijn stoel af. ‘Jááá!’ Ik juich alsof ik duizend euro gewonnen heb. Ik plof weer neer. ‘Nu jij, Anna!’ roep ik.

Juf Merel pakt het tweede briefje. ‘Dylan!’ zegt ze. ‘Ja, dat lijkt me een leuke ruil.’ Waarom ze dat vindt, legt ze niet uit.

Ik zak wat in elkaar en kijk naar de hoek rechtsachter waar hij zit. Dylan straalt. Hij steekt zijn duim naar mij op.

Dylan? denk ik. Ik weet haast niets van hem. Hij zit nog geen jaar bij mij in de klas. Hij is opgegroeid in Argentinië en woont nu hier. Hij is een jaar ouder dan de rest van de klas. Ik vind hem wel een van de aardigste jongens. Iedereen mag hem graag. En soms begint hij in het Spaans te praten en valt dan ineens stil zodra hij het doorheeft. Ook kent hij nog niet alle woorden en lig ik soms in een deuk om hem. Hij zei eens: ‘Juf, ik ken het woord hard en het woord nek, maar wat is nou hardnekkig?’

‘Jammer!’ zeg ik tegen Anna. Dan roep ik naar Dylan: ‘Heb je alsjeblieft een klein zusje?’

Hij knikt. ‘Ja, twee zelfs, Esmá van zeven en Kiki van vijf. En jij?’

‘Ik heb een broer van dertien; hij heet Ries.’

Dylan kijkt heel blij en legt zijn hand op zijn hart.

‘En een hond. Die heet Does,’ roep ik erachteraan. ‘Die is pas een halfjaar.’

Nu springt Dylan helemaal overeind. Zo enthousiast ken ik hem niet.

‘Echt? Een hond?!’ roept hij. ‘¡No es casualidad!’

En ik zie dat zijn ogen vochtig worden.

‘Wat zeg je?’ vraag ik.

Zacht schudt hij zijn hoofd.